

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Deze week maar weer eens een herinnering aan mijn jeugd als de zoon van een bakker.

Al dat gepraat over zwart of blank voor Zwarte Piet leidde tot de oplossing: Sint op een zebra.

Mijn jeugd en Sinterklaas

De wonden zijn intussen wel geheeld maar als kind was het Sinterklaasfeest voor mij een verschrikking. Thuis deden we er niet aan. Mijn ouders, een bakker en zijn vrouw, konden op de avond van 5 december geen pap meer zeggen. Het was een hectische tijd. Banketletters en speculaaspoppen moesten door het hele land worden verzonden. Zakelijk een succes, dat hen in die crisistijd voor een faillissement behoevde. Maar voor een opgroeiend kind geen vreugde. 's Avonds zaten ze uitgeput bij de haard en voor een kinderfeest hadden ze geen puf meer. Ik heb in die jaren vaak geprobeerd het feest dan maar in een ander gezin te vieren, maar daar kon je bij je vriendjes toch niet mee aankomen. Ik kon smeken wat ik wilde, op de avond van 5 december werd mij de toegang tot hun huis geweigerd. Tja, zo heeft iedereen z'n eigen herinneringen.

Historie in sonnetten (3)

Molière (1622 – 1673)

't Is ongehoord, mijn grote koning

't Is ongehoord, mijn grote koning, wat een zege!
de toekomst zal het slechts met moeite kunnen melden
en de geschiedenis van onze oude helden
heeft nooit zo 'n lied, als wat u ons liet zien, gekregen

Terwijl men dacht dat u het leger zou ontbinden
zag men uw rijk met een provincie uitgebreid.
Zijn soms de snelle storm, de bliksem en de winden
in hun effect zo snel als wat uw arm geleidt?

Verwacht niet bij uw thuiskomst na roemrijke daden
dat onze muze u met eerbetoon zal overladen;
er wordt wel naar gevraagd, dat is wat ik beken.

Maar onze lofzang hebben wij niet klaar gekregen,
want u hebt minder tijd van node voor uw zege
dan ik voor 't prijzen van uw daden met mijn pen.

Nieuwe Nederlanders

Bij het woordje 'asiel' dacht ik vroeger altijd aan zielige hondjes zonder baasje. De tijden zijn veranderd. Geen zwerfhonden, maar mensen die op drift zijn geraakt, zijn de asielzoekers van deze tijd. Ze wonen in de opvangcentra en wachten, tja, waarop eigenlijk? Tot wij ze accepteren als onze nieuwe Nederlanders zoals dit land al eeuwen heeft gedaan.